

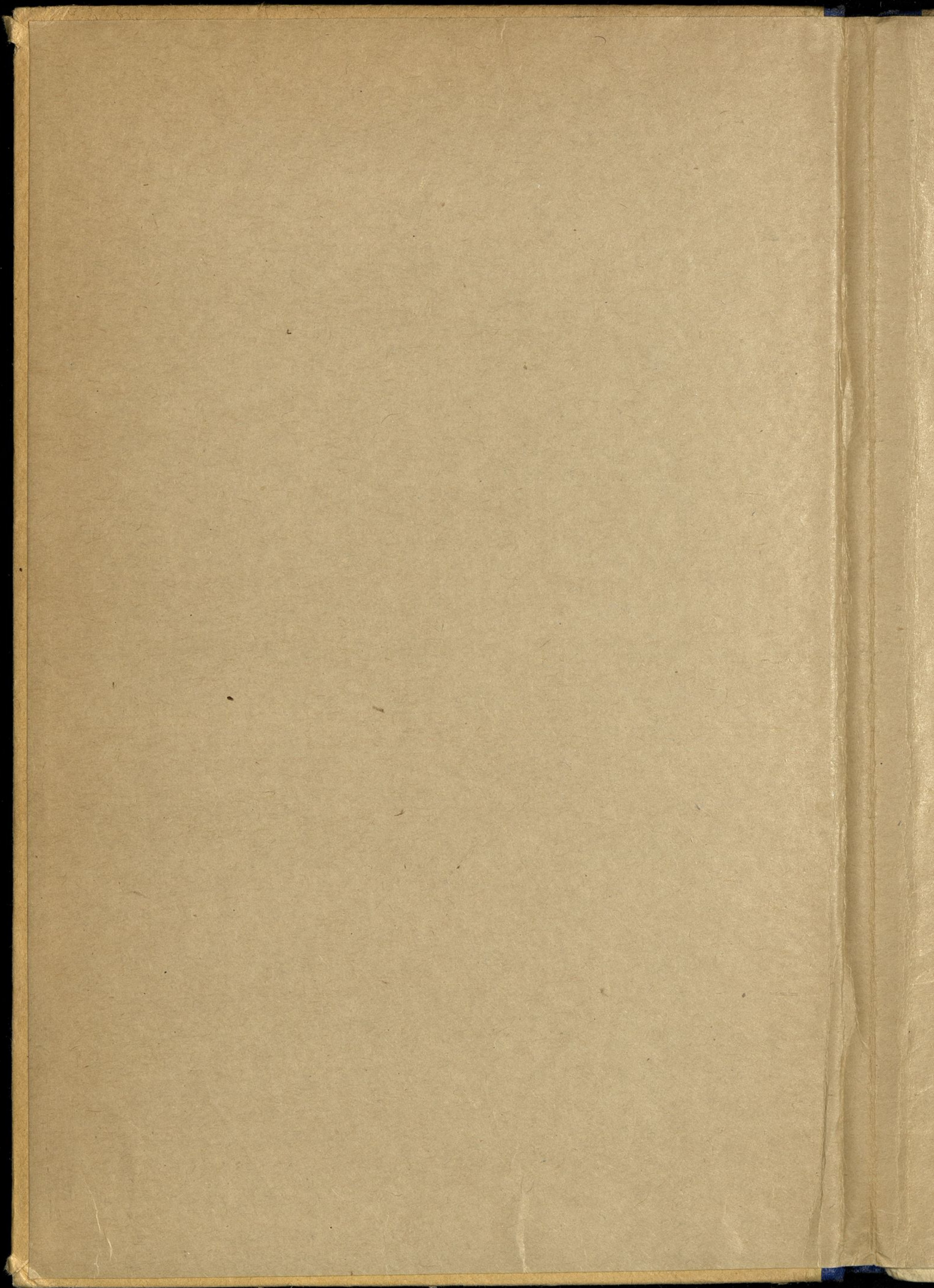
Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

114354

Trinajst

**NAJLEPŠIH
PRIPOVEDK**

Trinajst
NAJLEPŠIH PRIPOVEDK

Zbral
ADAM MILKOVIČ

1939

Tiskala in izdala
TISKARNA SLATNAR D. Z. O. Z. V KAMNIKU

114357

114354

9 3341/1952

Arhiv

Deček in lev

(Afriška povest)

Pera je bil pogumen dečko, pogumen za dva, za poldrugega pa prav gotovo. Nekoč je odšel zdoma. Taval je po gozdovih in nabiral drva. Pa je zašel predaleč in zgrešil pot domov. Morda bi kdo drugi v taki samoti zajokal in klical mater na pomoč; toda Pera je bil pogumen dečko, pa se tudi noči in temne džungle ni zbal. Po drevju so cvilile opice in sikale kače, iz teme pa se je zdaj pa zdaj oglasilo še votlo rjojenje leva, tega mogočnega kralja strahotne džungle in noči.

Tava Pera, tava dalje in pride nenadoma v samotno mesto. Še nikoli ni slišal o tem mestu. Zdaj pa je zvedel, da v njem vsako noč mori ljudi strašen lev Sumbo. Zato je prepovedano biti ponoči zunaj na ulici. Ko je Pera prišel v mesto, je bil že mrak, in ljudje so ga skozi priprta vrata prestrašeni opozarjali:

»Skrij se in zapri za seboj vrata, sicer te bo raztrgal lev...«

Toda Pera ni bil samo pogumen, bil je tudi zvit. Kjerkoli je zagledal ali zaslutil za vratmi ljudi, je zaprosil:

»Dajte mi okrogel kamen, en sam kamen in eno jajce. To jajce mora biti kuhano in olupljeno, a kamen prav tako velik, ko jajce...«

Do noči je nabral polno košaro kamenja, a v drugo košaro kuhanih, olupljenih jajc. Ljudje so prestrašeni gledali za njim in se čudili njegovemu pogumu. Zdaj pa zdaj je zarjovel v noč in spet so ga skozi priprta vrata ljudje svarili:

»Skrij se in zapri za seboj vrata!«

Toda deček se za vse to ni zmenil. Sredi trga je nanosil še drv in pripravil grmado. Ko se je dodobra stemnilo in so za-

migliale na nebu bele zvezde, je Pera grmado zažgal in stresel nabrano kamenje v žerjavico. Kamenje je od vročine zažarelo.

Tedaj začuje tik za seboj čudno rjoveč glas:

»Prišel je zate zadnji dan!«

»Ne,« odgovori Pera, »živeti hočem še mnogo, mnogo dni.«

Malo nato se prikaže iz teme dvoje žarečih oči, nato mogočna griva in prav take šape, in spet se oglasi isti glas... Trenutek nato se pripravi lev za skok.

»Stoj, Sumbo!« krikne Pera, »če se hočeš boriti z menoj, pokaži najprej svojo moč pri teh sto kamenjih. Pojedel bom deset kamnov tu pred teboj, bomo videli, če jih spraviš vase tudi ti deset. Videli bomo, kdo je močnejši in pogumnejši — ti ali jaz...«

»Prav,« se zakrohoče lev, »kaj misliš, da jaz tega ne zmorem?« Deček vzame pet jajc, ki so ležala poleg kamenja in jih pojè. Nato pravi levu:

»Odpri žrelo, da zmečem še tebi pet kamnov.«

Lev zazija in zamiži. Deček mu vrže v žrelo pet žarečih kamnov. Lev jih pogoltne in zatuli. Tuli dolgo in od bolečin zavija oči. Potem pravi:

»Kar moreš ti, to morem tudi jaz.«

»Dobro,« pravi deček, »pojem jih še pet.«

Nato vrže levu še pet kamnov, a lev zatuli:

»Zmeči mi v žrelo vse kamenje, dokazal ti bom, da sem močnejši od tebe!«

Tako se je zgodilo. Toda ko lev pogoltne zadnji kamen, se zvali na zemljo in pogine ...

Pera stopi k njemu, mu odreže rep in ga shrani za srajco. Nato se napoti po ulici, si poišče za mestnim obzidjem ležišče in utrujen zaspi.

Ko so naslednji dan stopili ljudje na ulico, so dejali:

»Še nikoli ni lev tako rjovel kakor nocojšnjo noč. Le kaj se je zgodilo?«

Ko so našli leva mrtvega, so se začudili in se razveselili:

»Sumbo je mrtev!«

Sam kralj ga je prišel gledat in tudi on se je čudil. Ko se je načudil, je dejal:

»Človek, ki je ubil to strašno zver — je velik junak. Evo, odrezal mu je celo rep. Pokličite ga, izročim mu pol bisage zlata!«

Ko se je kralj vrnil na dvor, je stal tam neznan človek. Pokleknil je pred kralja rekoč:

»Jaz sem ubil leva, daj mi obljubljeno zlato.«

»Pokaži mi njegov rep!« pravi kralj.

Seveda tega oni ni imel in kralj ga je nagnal. Tudi še drugi so tako poizkušali priti do bogastva; ker pa ni nihče izmed njih imel levjega repa, se je kralj raztogotil in ukazal vse zapreti v temnico.

Tedaj pa je nekdo prišel mimo mestnega obzidja, za katerim je spal Pera. Zagledal je dečka in levji rep, ki je visel izza srajce. Prebudil ga je in mu v eni sapi povedal vse ono o kralju in njegovi obljubi.

Pera se dvigne, odide h kralju in reče:

»Jaz sem ubil Sumba!« in pokaže njegov rep.

»Junak si, velik junak!« mu pravi kralj. »Vzemi to zlato, tvoje je!«

Nato ukaže vojakom, da mu pokažejo še pot in ga spremijo domov.

Zgodilo se je, kakor je ukazal kralj. Ker je bilo zlata precej in od tega dogodka še ni tako dolgo, je prav mogoče, da se junaškemu dečku še sedaj prav imenitno godi.

Bog je prišel na zemljo

(Bolgarska)

V davnih, davnih časih je bilo. Bilo je v času, ko ljudje še niso orali kakor orjejo dandanes; orali so od enega konca njive do drugega, in ko so prišli do kraja, so si naložili plug na ramena, da so potem lahko spet od tega konca pričeli. To početje je opazoval gospod Bog, ki je tiste dni v človeški podobi potoval po svetu, pa je dejal:

»Ne tako, sinko! Ko prideš s plugom do konca, obrni plug in orji novo brazdo nazaj!«

Tako je naučil orati prve ljudi, tako orjejo še dandanes...

Gospod Bog gre dalje po svetu in vstopi spotoma v siromašno kočo. V koči je ženica tkala platno. Tkala ga je prav tako, kakor je oral orač: od enega konca do drugega; tu pa je nit pregrizla in začela iznova od kraja.

»Ne tako, ženica,« je dejal Bog in ji razložil, kaj ni prav. Ubogala je in delo je šlo hitreje od rok. Tako se je naučila tkati, kakor tko še dandanes.

Pozneje je Bog Oče nekega dne spet potoval skozi tiste kraje, tokrat kot starček s sivo brado. Stopil je mimo orača in povprašal:

»Sinko, kdo te je naučil tako orati?«

»Sam gospod Bog,« je odvrnil kmet.

Bog ga blagoslovi in reče: »En dan boš oral, en dan sejal — vse leto pa užival!«

Odšel je dalje. Pred kočo one ženice pa je obstal in povprašal skozi okno:

»Ženica, kdo te je naučil tkati?«

Žena je z nasmehom odvrnila:

»Hm, sama! Kdo pa drugi?«

Bog se poslovil od nje in reče:

»Vse leto boš tkala, pa malo uživala!«

Ukanil ga je

Na prostranih stepah sta se srečala na konjih Rus in Tatar. Ker sta imela isto pot, sta poslej potovala skupaj. Pod noč sta razjezdila konja in pripravila večerjo. Po večerji sta se sporekla, kdo od njiju naj pazi na konja.

Rus pravi: »Moj konj je bel, ni mi ga treba čuvati, takoj ga bom videl, čim se prebudim. Svojega črnega konja pa pazi sam.« Tatar, len in utrujen od dolge poti, pa je, da ne bi prebdel zaradi konja vse noči, zamenjal svojega črnega z belim konjem. Toda, ko se je dodobra znočilo, je dejal Rus:

»Takole ti povem, svojega črnega konja ne bom pazil, kajti če se prikrade tat, bo ugledal najprej tvojega belega konja in njega ukradel. Lahko noč!«

Rus, glava pretkana, se potuhne in zasmrči. Pa ni spal! Prav dobro je videl Tatara, kako se plazi k njegovemu konju in ga žene v močvirje, da bi poginil. Potem se prikrade nazaj, leže k Rusu in zaspi. Tedaj vstane Rus, odvede njegovega konja v močvirje in prižene svojega nazaj. Nato spet leže k Tataru in zaspi.

Ko je posijalo sonce, se prebudi prvi Tatar, pokliče Rusa in pravi:

»O, prijatelj, kako čudne sanje sem imel nocoj! Sanjalo se mi je, da je nekdo odpeljal tvojega konja in ga nagnal v močvirje.«

»Tudi jaz sem sanjal tako,« se začudi Rus, »le da je nagnal v močvirje tvojega in ne mojega konja...«

»Pojdiva pogledat...!« pravi pretkani Tatar.

In sta šla. Izpolnile so se sanje Rusa, in Tatar je ostal brez konja.

Rus ni hotel zapustiti prijatelja, pa je svojega konja prodal v prvi vasi. Tako sta nadaljevala pot peš. Dolgo sta hodila. Vsa utrujena sta sedla zvečer pod drevo, da si pripravita večerjo. S seboj pa sta imela eno samo piško. In spet sta se sporekla, kdo

od njiju jo bo pojedel. No, slednjič skleneta, da poje piško tisti, kateremu se bo lepše čez noč sanjalo.

Tatar je pričel misliti, kaj bo dejal, ko se prebudi, medtem pa je Rus skrivaj piško že pojedel sam in sladko zaspal. Tatar si končno izmisli sanje, prebudi Rusa in pravi:

»Imenitne sanje sem imel! Videl sem, kako so me angeli odnesli v nebo — o, kako je tam lepo!«

»No,« pravi Rus, »jaz pa sem videl, kako te nesejo v nebo, pa sem mislil, da se od tam več ne vrneš in sem piško pojedel, da bi se ne pokvarila.«

Tisto jutro sta se ločila in nadaljevala pot zopet vsak zase.

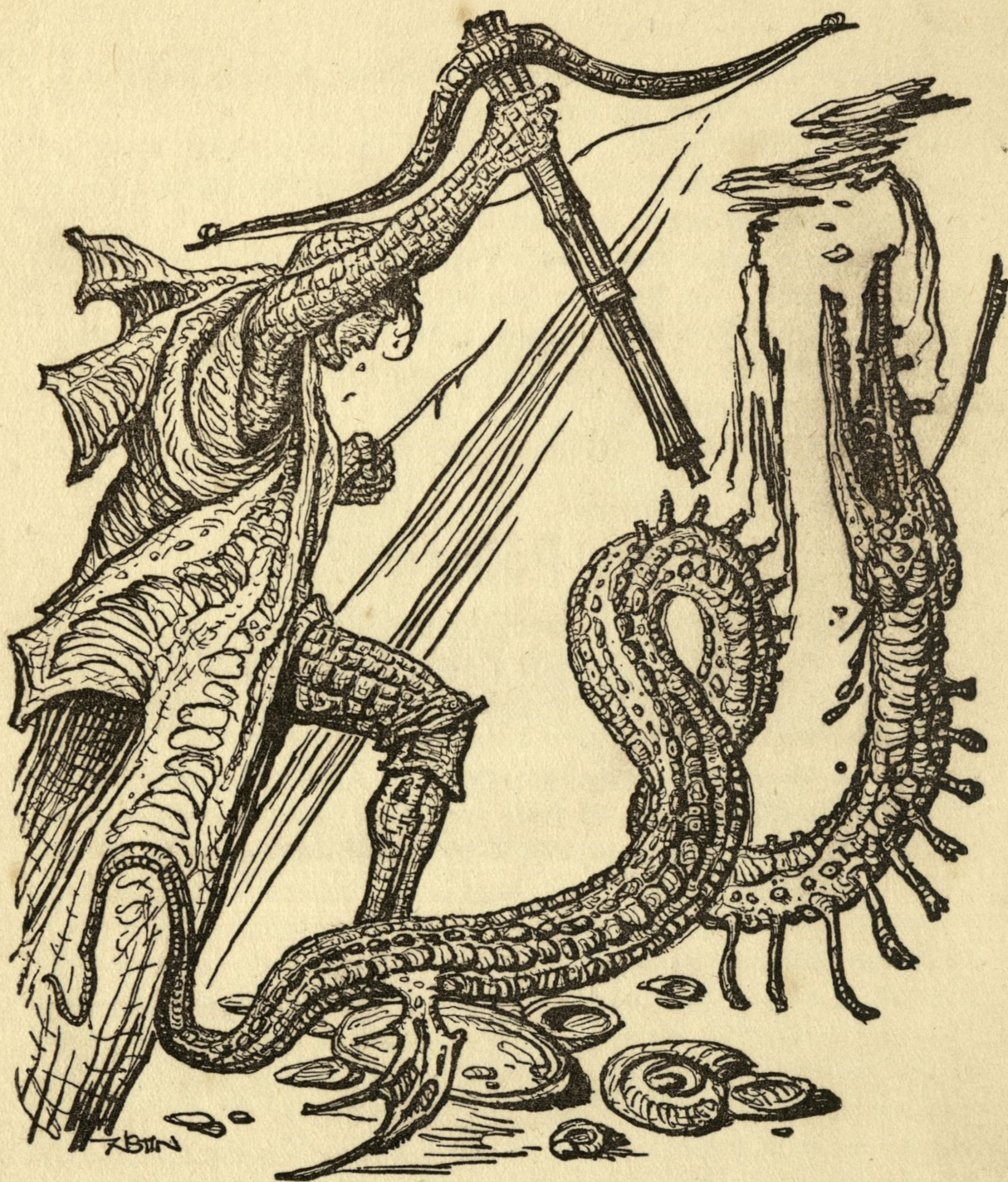
Vitez Polnavreča

Živel je vitez z lepim imenom Polnavreča. Vse svoje življenje je Polnavreča preživel v bojih s sovražniki svojega kralja. Ko je tako bojaželjan hodil križem kražem po božjem svetu, pride nekoč na samotni most, pod katerim je šumela voda. Ko pa je stopil na most, je presenečen opazil na njem velikansko kačo Vsejedačo, ki se je mirno grela na toplem soncu. Morda bi se ta ali oni take prikazni prestrašil in zbežal — toda vitez Polnavreča ni bil kar tako. Še malo ne. Pogumno je stopil preko kače Vsejedače. V tistem trenutku pa se je spremenila kača v ljubkega pritlikavca, ki se je zdajci pred začudenim vitezom priklonil in v znak spoštovanja trikrat udaril z drobno dlanjo po kameniti stopnici. Nato je rekel z možatim, globokim glasom:

»Dragi, predragi gospod! Mnogo, mnogo dni sem čakal tu, da me kdo osvobodi sovražnikov. Toda vsi, ki so me zapazili, so prestrašeni zbežali odtod, ti pa si junak. Verujem vate in v tvoje junaštvo in vem, da se boš maščeval nad mojo nesrečo. Sem palček, ime mi je Malček in sem tu na dnu tega jezera doma. Moj sovražnik pa živi na vrhu tiste gore, njemu je ime Stonožec«. Iztegnil je drobni prstek in pokazal proti zahodu. Potem je nadaljeval: »Pojdi za menoj in pomagaj mi, sicer sem izgubljen...«

Vitez, junak od nog do glave in bojaželjen kakor je bil, je bil vsega tega prav za prav še vesel.

»Stopi za menoj,« zaprosi palček iznova, »bogato boš poplačan!«

Vitez ne okleva. Velik je kakor gora, sedem korakov napravi palček, vitez enega samega. Po dolgem potu prideta na dno jezera. Tam je stal grad, pravljichen grad, zgrajen iz lusk, koral, školjk, drage kovine in zlatih birk, ki so rastle na dnu tega jezera. Takoj ju je obstopila dolga vrsta služabnikov. Ko si je vitez ogledoval življenje teh malih ljudi, so mu prinesli strežaji najboljšega vina — a ne v čaši, v cvetovih belih lilij so mu ga ponudili. Malo kasneje so obkolili viteza še drugi palčki, pripo-

vedovali so vitezu to in ono, in prav nič se mu niso čudili. Tedaj pa zunaj nenadoma zavalovi jezero in čuden grom prihaja od nekod.

»Stonožec prihaja!« se je stresel palček.

Vitez pogleda skozi okno in opazi v daljavi čudno pošast: sto nog je imela, velikansko žrelo in čudne, votle izrastke, iz katerih je brizgala v razpenjeno vodovje svojo strupeno tekočino...

Vitez ni pomišljal dolgo. Stonožec je bil pred vrati, ko vzame vitez v roke lok in puščico. Ta lok je bil velik trideset pedi in močan, da bi ga pet ljudi zaman napenjalo, da bi izstrelilo puščico z njega.

Vitez pa napne lok z lahkoto in nasmehom. Jeklina puščica švigne ko strela... Vitez doslej ni nikoli zgrešil cilja, tudi sedaj ne. Puščica je zadela pošast sredi čela. Toda — puščica od strašnega čela odskoči... Še enkrat napne vitez lok, pa odleti na čudo tudi druga puščica nazaj. Pošast pa prihaja bliže in bliže in zastruplja jezero s svojim strašnim strupom.

Vitez pomisli in reče: »Samo eno pomoč še poznam — to je človeška slina...«

Po teh besedah vzame v jeklene roke poslednjo puščico, jo omoči v svojo slino in jo spusti proti Stonožcu. Tokrat se puščica ni odbila. Prebila je pošasti čelo in se ji globoko zajedla v glavo. Pri tej priči pošast zatuli, da se strese zemlja. Potem zapleše v bolečinah v valovju in se zavalji na dno jezera.

Ko se je vitez vračal zmagoslavno na zemljo, so ga spremili vsi pritlikavci. Vsak izmed njih je nesel s seboj iz hvaležnosti to ali ono darilo. In na vsakem od teh daril je bilo z zlatimi črkami napisano: Svojemu rešitelju, hvaležni palčki...

Med temi darili je bil tudi zvon. Ker je bil vitez veren človek, je obesil ta zvon v kapelico, kjer je počival njegov rajni oče. Ta zvon je zapel vsak večer sam od sebe... Med darili je bila tudi sablja, čudovita sablja, ki je prinesla zmago vselej in povsod. In končno je bila tam še vreča. V tej vreči so bile vsemogoče stvari, a čeprav je vitez jemal iz nje, je bila in ostala zmerom polna. Tako je imel vsega in za vse življenje dovolj. Po tej polni vreči so mu dali tudi ime. Menda še danes jemlje vsemogoče iz nje. Vem, da še danes živi — kje, pa ne morem in ne smem povedati.

Na svatbi

Bolgarska

Na vasi se je vršila svatba. Malo in veliko, vse je drlo tja. Pa se je namenil tudi Glupče, da pojde. Oblekel si je nove hlače, si opasal rdeč pas in si zavihnil kučmo na ušesa. Ogledal se je v šipi, se namuznil in zadovoljen odšel.

Prišel je tja in gledal — dvorišče polno. Možje, fantje, dekleta, otroci. Plesali so in se ruvali.

»Hej, koliko ljudi!« si je rekel Glupče. »In vsi

fantje v novih hlačah, z rdečimi pasovi in z zavihanimi kučmami. Krajec robca si potegnem izza pasa, sicer se tu še izgubim. Kako bi se potem spoznal med tolikimi ljudmi?«

In si je potegnil krajec pisanega robca izza pasa in vstopil.

Plesal je, vriskal, gledal nekaj časa — kar zagleda fanta, ki mu pisan robec visi od pasa. Glupče se je potipal: na njegovem pasu ni robca.

»O, Bože moj, izgubil sem ga!« je zašepetal, pa šel k fantu in ga vprašal:

»Hej, slišiš, da ni bil ta robec kdo izgubil in si ga ti našel?«

»Nisem ga našel. Moj je.«

»Kaj si si ga tako potegnil izza pasa?«

»Jaz; kaj pa misliš?«

»Lepa reč! Če je tako, potem si ti jaz. Toda jaz — kdo sem?«

»Kdo si ti?« se je fant začudil. »Tebe, gumpec, so menda preveč zibali. Govoriš kakor pijan. Kaj hočeš?«

»Pravim — če si ti Glupče, kdo sem potem jaz?«

Fant ga je udaril po licu.

»O, jej, pomagajte ljudje, tepe me!« je zavpil Glupče.

Pritekli so svatje in ju razdružili. Zgrnili so se okoli Glupčeta in ga začeli izpraševati:

»Kaj pa je, kaj se je zgodilo?«

»Tepsti me je hotel.«

»Kdo?«

»Jaz,« je odgovoril Glupče.

»Ne norčuj se iz nas, ako hočeš, da ti ne zrahljamo kosti,« so rekli svatje. »Kdo si, odkod si prišel, da nam motiš svatbo?«

»Kdo sem, vem toliko kot vi. Saj sam to vprašujem.«

Tedaj so svatje vzkipeali, ga nabili in vrgli skozi vrata. Glupče se je popraskal zadaj po hlačah, sedel k plotu, se izjokal in rekel:

»Hudobni svatje so to! Drugega tepejo, a me tako boli, kakor da bi topli mene. Res ne vem, kako naj to prenesem!«

Mala Kimi

(Japonska pravljica)

Pred mnogimi leti je živel v malem mestecu daljne Japonske mlad človek, ki je imel prav tako mlado ženo. Njuna hčerka z imenom Kimi je bila živa slika svoje lepe matere Hidène. Njen drobni obrazek je bil popolnoma enak obrazu mlade matere. Tudi oči, lasje in smehljaj, vse je bilo kakor izklesano iz obraza matere Hidène. Tistih sedemnajst let, ki so ju ločile v starosti, se jima prav za prav niso poznala. Človek, ki ju je videl na cesti, bi ju smatral za sestri. In hčerka Kimi je tako ljubila svojo mamico, da si je z vsem srcem prizadevala, da bi ji bila enaka, duševno in telesno. Njuna ljubezen je bila tako velika, da sta obe ljubili iste stvari, a kar je mrzila ena od njiju, je mrzila tudi druga. Kimi je bila srečna samo tedaj, kadar je bila pri svoji materi Hidèni. Njen obraz je željno pričakoval tople materine roke, ki jo je tolikokrat pogladila in njenih nežnih ustnic, ki so ji na večer tolikokrat zapirale modre oči.

Toda zgodilo se je, da je mati zbolela. Noči so postale dolge, žalostne. V grlu jo je dušilo, kašljala je in srce ji je usihalo. Slutila je, da bo morala umreti. Ko bi ne imela male hčerke, bi ji ne bilo težko umreti, saj je verovala v življenje onstran groba — toda kadar se je spomnila nje, male Kimi, so ji oči zameglile solze. Zaslutila je veliko bolečino, ki se bo zajedla v mlado srce, ko bo ona za vedno zaprla svoje oči. Bala se je zanjo, za svojo malo Kimi in v strahu za njeno bodočnost je iskala poti, kako bi ublažila v njej preveliko bol.

Nekega dne jo je poklicala k sebi.

»Mogoče je,« ji je rekla, »da bom odšla kmalu tja, v tisti večni vrt, kamor moramo prej ali slej vsi oditi. Ne jokaj, mala Kimi! Ko me ne boš več videla — bom jaz vendarle vedno pri tebi.«

Ko je to izrekla, je utihnila in pomislila, kako bi potolažila malo Kimi, ki je z začudenimi očmi strmela vanjo. Potem je vzela izpod vzglavja drobno izrezljano škatlo in je nadaljevala:

»Dala ti bom to škatlico. Ne smeš je odpreti dokler bom živa. Ko pa me ne bo več na tej postelji, jo odpri. In potem jo lahko odpreš še večkrat, toda samo včasih, samo tedaj, kadar boš žalostna, ali pa, kadar boš imela v srcu veliko veselje. Na

dnu te male škatlice boš vselej zagledala mene, moj obraz... Tako boš spoznala, da sem v sreči in nesreči še vedno pri tebi...»

Nekoliko dni kasneje je mati Hidèna umrla. Vsa žalostna odpre mala Kimi, ki ji je bilo tedaj osemnajst let — izrezljano škatlico in zagleda na njenem dnu — svojo drago mamico... Svojo dobro mamico, ki joče z njo, joče kakor ona, mala Kimi.

Kimi se je razveselila in se nasmejala. Nasmejala pa se je z njo tudi mamica... In tako so tekli dnevi, meseci in leta. Kadar je bila Kimi žalostna, je odprla škatlico in potožila mamici svojo bol.

Ko je bila Kimi stara dvajset let, jo je poklical k sebi oče. Povedal ji je o mladeniču, ki jo bo vzela za ženo. In ko je prišel čas poroke, se je Kimi razveselila. Odprla je škatlico, da bi povedala vse to mamici. In tako se je zgodilo. Vsega tega se je razveselila tudi ona, njena mamica, todi ona se je nasmejala...

Ko pa je po poroki pokazala skrivnost svojemu možu — je nenadoma začutila prevaro. Na dnu izrezljane škalice, v katero sta gledala — ni bilo samo smehljajočega obraza njene matere — ob njem je bil tudi obraz njenega moža...

Tedaj je Kimi segla v škatlico in potegnila iz njenega dna — ogledalo... Zdaj je vedela in spoznala vse.

Toda prešlo je že toliko let — in Kimi se je nasmejala. Pozabljeno je pač vse, Kimi je postala žena in življenje je teklo dalje, celilo stare in sekalo nove rane...

Pri kralju vsega morja

Princ Honosuku je bil strasten ribič. Dan in noč je posedal ob morju in čudno, prečudno srečo je imel — če je le vrgel trnek v valove, že je potegnil ribo iz njih. Njegov mlajši brat princ Hohodemi pa je bil nič manj slaven lovec. Kamorkoli je nameril puško, je življenje ugasnilo. Pred njegovo smrtonosno cevjo je padla ptica, ki je frfotala v zraku, ali pa zver, ki se je grozeče plazila pred njim.

Nekoč pravi mlajši brat starejšemu:

»Zamenjajva danes! Pojdi ti na lov v goro, a jaz grem k morju!«

»Prav!« je dejal Honosuki.

Mlajši brat se odpravi k morju in vrže bratov trnek v valove. Čaka, čaka ves dan, pa ni ničesar ujel. Pod večer izgubi še bratov trnek in se ves žalosten vrne domov.

»Ničesar nisem ujel,« pravi boječe Honosukiju, »in tvoj trnek je ostal v valovih...«

Starejši brat se razjezi in pravi: »Tvoja stvar je to, toda izgubljeni trnek mi moraš vrniti!«

Mlajši brat prelomi na kolenu svoj srebrni meč in nakuje iz njega bratu dvesto devetdeset trnkov. Prinese jih Honosukiju, ta pa mu pravi:

»Ne, brat! Tvojih trnkov ne potrebujem. Hočem samo tistega, ki je bil moj.«

Tedaj se mlajši brat užalosti, odide k morju in zajoče nad valovi. Dolgo, zelo dolgo je jokal. Nenadoma pa se prikaže iznad valov morski starček in ga vpraša:

»Čemu jočeš?«

Mladi princ mu pove žalostno povest o izgubljenem trnku, a morski starček se čudno nasmehne.

»Sedi v tale moj čolnič,« pravi, »in vse bo urejeno.«

Mladi princ sede v čoln in odvesla z njim na široko morje. Tu mu pravi starec:

»Tako, dragi moj. Veslaj od tu še dobro miljo. Tam se skloni, omoči svoje roke v morju in skoči vanj — nič hudega se ti ne pripeti. Čez nekaj časa boš prišel tako do bajne palače, zgrajene iz samih ribjih lusk. Pred palačo raste breskovo drevo. Ko splezaš nanj, se bodo odprla steklena vrata in iz palače bo stopila

kraljeva hči. Povej ji, kaj te je napotilo na dno morja — in rešen boš vsega gorja.«

Pri teh besedah starec izgine. Princ Hohodemi se skloni nad valove in se potopi v modri globini. Dolga je bila pot do dna, toda zgodilo se je vse tako, kakor mu je bil pravil starec.

Komaj se je Hohodemi povzpел na breskvino drevo, so se že odprla vrata bajne palače in pred njim je stala mlada, lepa princesa Žuki. Ko zagleda princa, steče k očetu in mu pravi:

»Prelep mladenič je prišel z onega sveta — ali naj mu vrata odprem?«

Ko so ga privedli pred kralja vsega morja, se je mladi princ globoko priklonil, a kralj je dejal:

»Takah gostov tod ni vsak dan. Poznam te, princ Hohodemi. Tudi tvojega brata poznam, njemu je ime Honosuki.«

Princu na čast so priredili veliko gostijo. Ker je bil princ zelo lep, se še tisti večer poroči s princeso, lepo hčerko kralja vsega morja. Gostija je trajala sedem dni in sedem noči. Bilo je tako lepo, da je Hohodemi pozabil na bratov trnek in ostal v bajni palači tri dolga leta in še četrtega pol.

Toda potem se je neko noč vendarle nenadoma spomnil svoje domovine in vsega, kar se je bilo nekoč tam zgodilo. Ob tem spominu je globoko vzdihnil.

Princesa je slišala njegove vzdihne, pa je vsa žalostna rekla naslednjega dne svojemu kraljevskemu očetu:

»Tri leta in pol sva živela srečno in zadovoljno, nocojšnjo noč pa je postal princ Hohodemi nenadoma žalosten in je globoko vzdihoval. Zakaj, oče, je postal Hohodemi tako potr?«

Kralj vsega morja pokliče princa k sebi in ga prosi, naj mu izda svojo skrivnost. Hohodemi pove kralju o izgubljenem trnku

pa o svoji daljni domovini, ki ga je tako nenadoma prebudila iz sna.

Tedaj pokliče kralj pred svojo palačo vse ribe morja, in ko so bile zbrane, jih vpraša:

»Ali je katera od vas pojedla trnek princa Hohodemija?«

Pa so dejale vse v en glas:

»Jaz ne, jaz ne...«

Toda potem se je oglasila mala srebrnica in je pokazala na svojo prijateljico:

»Tale ima nekaj v goltancu, nekaj, kar ji povzroča pri jedi velike bolečine. Morda je njej zastal v goltancu tisti trnek, o katerem vprašuješ, vsemogočni kralj? ...«

In vse ribe so obkolile prijateljico, ji odprle usta in res, v njenem grlu so našle izgubljeni trnek. Oprezno so ji ga izdrle, ga očistile krvi in ga izročile princu.

Ko je prešla tretja noč, se je princ odpravil nazaj v svojo domovino, kjer je vrnil bratu izgubljeni trnek. Pokleknil je na zemljo in jo poljubil. Njegova domovina je vzcvetela in taka je še sedaj — vsako pomlad...

Slon in papiga

(Žamorska pravljica)

Na zemlji je bilo nekoč tako, da je živel vsaka žival zase, v svoji vasi. Slon je imel svojo vas, papiga svojo in tako med njimi ni bilo sovraštva. Od krvoločnega leva do miroljubne kamele ni bilo najmanjše nesloge. Nekega dne pa se napoti slon iz svoje vasi k papigi. Ta je ravno stala na eni nogi, kakor je to pri pticah v navadi še danes. Ko je prilomastil slon mimo nje in je to opazil, jo je začuden vprašal:

»Kje pa imaš drugo nogo?«

»Drugo nogo?« je dejala papiga. »O, to sem dala svojim hčerkam. Tako napravimo vedno, kadar se napotijo na lov v džunglo.«

»Ah,« se začudi slon, »a kako napraviš to?«

»To ni nič posebnega,« odvrne papiga. »Dam jo, ker tudi na eni lahko stojim. Hčerke pa mi ravno s to nogo nalove mnogo živali in nikoli nam ne primanjkuje hrane.«

Ko je slon to slišal, se napoti domov, zbere svoje sinove in jim pravi:

»Tako otročiči! Jutri zjutraj pojdete na lov v džunglo. Lačen sem. Doznan sem imenitno stvar, mnogo, zelo mnogo boste naložili...«

»Le kaj je zvedel?« je premišljevala mladež.

»Potrpite,« je dejal slon, »jutri zveste vse.«

Naslednje jutro pokliče slon zopet svoje sinove, pa jim pravi:

»Prinesite sekiro!«

Ko mu jo prineso, jim ukaže: »Odsekajte mi zadnjo desno nogo!«

Dvignil jo je, sinovi pa so se začudili:

»To vas bo bolelo!« pravijo vsi in se še zmerom čudijo.

»Dobro,« odgovori stari slon, »napravite, kakor sem vam ukazal. Tudi na treh nogah znam stati. Pričnite!«

Očeta je treba ubogati, so si mislili mali in pričeli z delom. Starega je silno bolelo, pa je stisnil zobe in potrpežljivo molčal.

»Padel bom!« je vzdihnil nenadoma.

Prenehali so s krvavim delom in dejali: »Sami ste rekli, da to napravimo!«

»Tako je,« je pritrdil slon, »nisem pa rekel, da prenehajte. Naprej! Še na levi strani malo udari!«

Ko je noga odpadla, je rekel: »Pojdite sedaj s to nogo v džunglo, nalovili boste z njo mnogo živali.«

Sinovi, ubogljivi kakor so bili, si nalože nogo na pleča in se napotijo na lov. V džungli postavijo nogo ob deblo in ji pravijo:

»Tako, zdaj pa le nalovi živali!«

Toda noga je mirno stala ob drevesu in nič se ni zgodilo. Ko sinovi to vidijo, se vrnejo in povedo staremu slonu:

»Nič se ni zgodilo; morda ste znoreli, oče?«

Ko slon to sliši, skliče v svojo vas: antilope, leoparde, leve in še druge živali prostrane džungle.

Prva je prišla papiga in za njo vsi ostali.

»Ko sem tisti dan prišel k papigi,« je pričel pripovedovati slon ves žalosten, »je stala ona na eni sami nogi. Vprašal sem jo, kje ima še drugo nogo. Pa mi je povedala, da jo je dala svojim hčerkam, ki so bile odšle na lov. Tudi jaz sem storil tako, toda moji sinovi niso ničesar nalovili in zdaj umiram od gladu in bolečin.«

Papiga se je obrnila h kralju živali, k mogočnemu levu in mu je rekla:

»Presvitli kralj, kaj si že kdaj videl stati ptice na eni sami nogi?«

»Sem,« je zagodrnjal lev.

»In si pomislil, kje imajo drugo nogo?«

»Pod perjem,« je odvrnil modri gospodar.

»Vidiš,« se je obrnila papiga k začudenemu slonu, »ti si mnogo večji od leva, po pameti pa mnogo manjši. Jaz sem se tisti dan samo pošalila s teboj, ker sem te hotela spraviti v dobro voljo. Če si pa tak bedak, da vse veruješ, je pa to tvoja stvar. Pozdravljeni!« je rekla vsem in odfrčala.

Razšli so se. Drug za drugim so se izgubili v džungli — zadnji je odšepal slon...

Japonska povest

Potem, ko je bila zemlja ustvarjena, jo je imel najprej v oblasti mogočen kralj. Pred svojo smrtjo pa je poklical k sebi svoja sinova in hčer, ki je bridko jokala ob njegovi postelji. Kralj jim je tedaj razdelil oblast na zemlji in na nebu. Hčerka Ama je dobila sonce, starejši brat Suzano morje, mlajši pa je dobil mesec.

Starejši sin Suzano z oblastjo nad morjem ni bil zadovoljen. Hotel je imeti kaj več. Užaljen se povzpne zato nekega dne na samo sonce in vdere tam v najlepšo sobo. V sobi je sedela na zlatem prestolu njegova sestra. Ob njej so se zbirale njene služabnice, ki so pletle zlate sončne žarke in jih spuščale na zemljo. V jezi dvigne užaljeni brat pest in razbije zlati prestol. Njegova sestra zajoče in prestrašena zbeži nazaj na zemljo. Tu se skrije v temno votlino in zapre vhod za seboj. V tem trenutku ugasne sonce in na zemljo leže črna, temna noč... Nastala je velika žalost: ptice so utihnile in ribe v morjih so nemirno švigale sem in tja. Zaman so ugibali, kako bi pripravili sonce, da bi iznova zažarelo. Vsemogoče so poizkušali, toda na zemlji je iz dneva v dan ležala ena sama dolga, predolga noč...

Končno so se prikradle v trdi temi pred votlino njene prijateljice, same gozdne vile, in zaplesale pred vhodom v votlino čudežni vilinski ples. Radovedna je pogledala Ama skozi odprtino.

»Poglej,« so dejale zdajci njene prijateljice, »rodila se je nova vila, vse lepša je od tebe...«

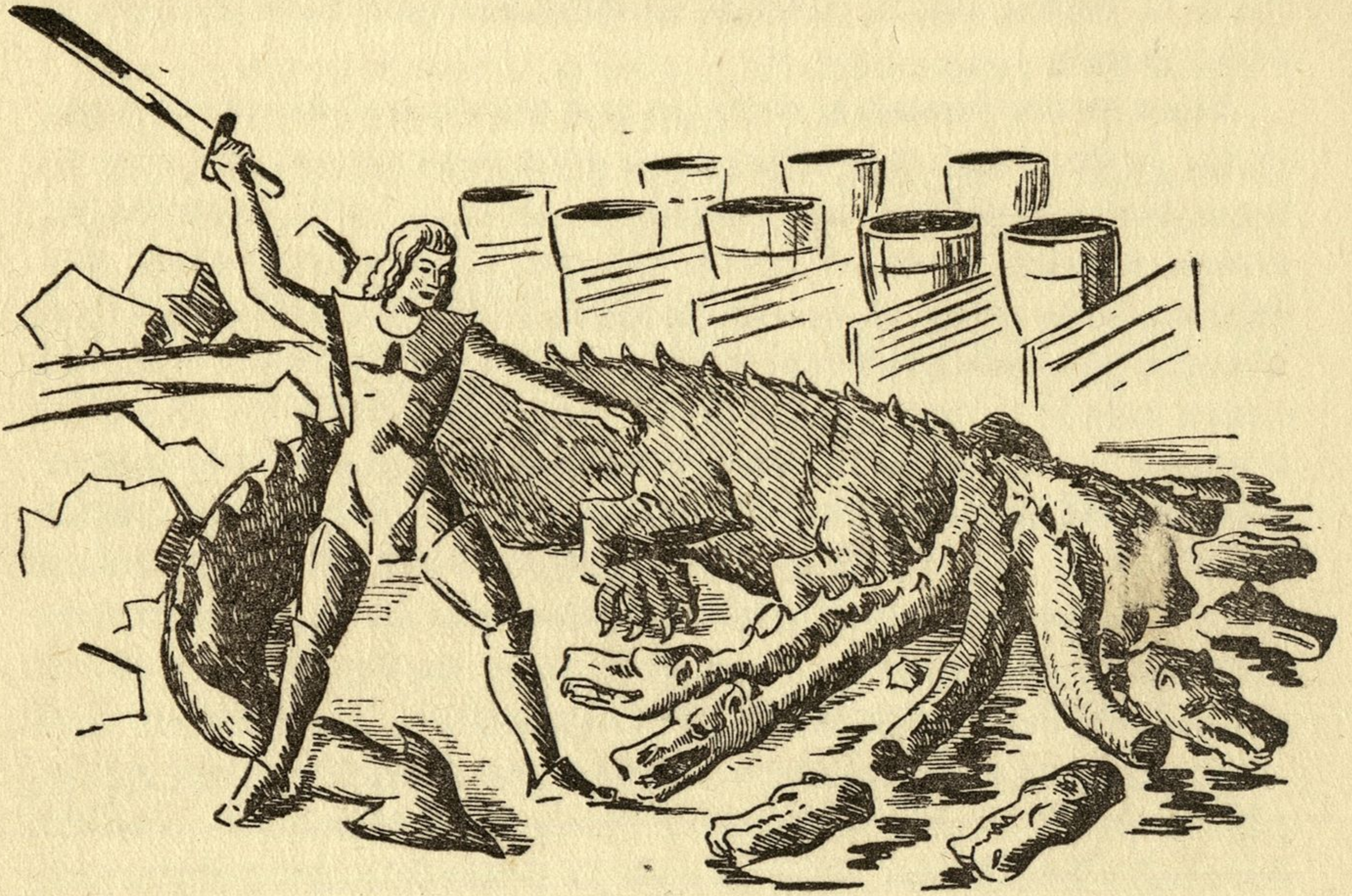
Ama je užaljena stopila iz votline in sonce je spet posijalo. V istem trenutku so ji prijateljice zaprle vhod. Prevarana Ama se je brez besede ločila spet od zemlje in se vrnila na sonce, v svoje kraljestvo.

Starejši brat Suzano je med tem spoznal svoj greh in je odšel na zemljo. Sonce je sicer spet sijalo, toda bratu je postajalo težje in težje. Sam samcat se je napotil v svet. Tako je taval mnogo dni in noči.

Toda ko je nekoč postajal na obali morja, je opazil prihajati po skalovju starejšega človeka. Ob njem se je opotekala ženica z otrokom v naročju, in oba sta bridko jokala.

»Kaj vama je?« je vprašal Suzano.

»Oh,« sta vzdihnila oba, »sedem hčera sva imela, sedem — toda v močvirju onstran teh gora živi strašna osmeroglava pošast, ki enkrat na leto prileze iz tega močvirja in nam vselej ugrabi po enega otroka. Ostala nama je tako še tale. Danes pa je prišel dan, ko morava žrtvovati še njo... Ljubi gospod,« je zajokala ženica, »pomoči in sveta prosiva.«

»Ne žalujta!« je dejal Suzano, »pomagal vama bom.«

Nato jima je naročil, da zvarita osem kadi piva in da napravita pregrajo med vsako kadjo.

Napravila sta tako in ko je bilo vse pripravljeno, se priplazi čez gore osmeroglava pošast. Bila je velika, njen silni rep se je vlekel za njo čez tri doline in tri gore, in zemlja se je stresla, kamor je stopila. Ker pa je imela osem glav, je imela tudi osem nosov, zato je kaj hitro zavohala pivo v kadeh. Bilo je vroče in sonce je pripekalo kakor malokdaj. Žejna od dolge poti, je omočila zver vseh osem glav hkrati v kadi. Pila je in pila — dokler se ni napila, obležala in trdno zaspala.

Ko se Suzano prepriča, da zver trdno spi, vzame v roke meč, ga osemkrat zavihti, in osem glav se zakotali po okrvavljenih tleh. Potem ji razseka na drobne kosce še telo. Toda ko zamahne

po repu, njegov meč odskoči. »Kaj je to?« pomisli Suzano. Še enkrat poskusi, a meč odskoči tudi vdrugič... Zdaj vzame Suzano nož, razpara rep in potegne iz njega prekrasen kraljevski meč. Njegov ročaj je bil posut s samimi žlahtnimi dragulji, a njegova ostrina je sijala še vse lepše kakor sonce izpod neba. Takega meča Suzano še ni videl v življenju. Zato ga obdrži zase kot največje in najdražje bogastvo sveta.

In ko je lepa deklica, ki ji je rešil življenje, dorasla, jo je vzel za ženo. Bil ji je dober in blag mož. Živela sta srečno in zadovoljno v prekrasnem gradu, ki se je dvigal iznad oranžnih in oljčnih gajev. Dragoceni meč sta zapustila po smrti svojim sinovom. Prehajal je tako od roda do roda... Sedaj pripada ta meč vladarju velike Japonske, ki ga čuva kot največje bogastvo svoje lepe domovine.

Vraga je ugnala

To je bila kmetica Neža, Bog ji daj dobro; nekoč se je vračala s polja, pa se je še ozrla, da bi pogledala, kako in kaj, ko zagleda sredi obdelane njive sedeti samega vruga iz pekla. Ker ni bila kar tako, se je namahnila nazaj in ga, meni nič, tebi nič, vprašala:

»Kaj pa delaš tod, na moji njivi?«

»Zaklad stražim,« je odvrnil peklenšček.

»Zaklad?« se je začudila kmetica. »Kakšen zaklad?«

»I no,« se je namuznil vrag, »tukajle pod menoj je zakopan, moj je, in vesel sem ga, hehehe...«

»O,« je zategnila kmetica, »ta njiva je moja, zato je moje tudi kar je pod njo. Kar pojdi, mrcina!«

Pogumna je bila, da malo takih, pa se peklenšček ni hotel prepirati z njo in je rekel:

»Hm, jaz denarja prav za prav ne rabim in zlata tudi ne, če hočeš pa napraviva takole: Daj mi dve leti polovico tega, kar boš pridelala na tej njivi. In sicer takole bi se pogodila: Kar bo zrastle nad zemljo, bo tvoje, kar bo pod zemljo, bo moje. Hočeš?«

»Prav,« reče ženica, »pridi na jesen in vzemi kar ti gre.«

Naslednji dan kmetica preorje njivo, poseje žito in se smeji. Prišla je jesen in vrag po to, kar mu je po pogodbi šlo. Pa se je buča rogata salamensko začudil, ko je pospravila kmetica žito, ki je rastlo nad zemljo, a njemu pustila same korenine... Toda, ker je bil vrag, ni hotel pojesti besede in je ostalo za prvo leto kar tako.

»Zdaj pa,« je rekel potem in si grizel ustnice, »bova zamenjala. Moje bo, kar bo nad zemljo in tvoje, kar bo v njej.«

»Prav,« je odvrnila kmetica in se vrnila domov.

Naslednji dan je posadila krompir.

Letina je bila kar dobra in ko pride jesen in vrag z njo, sta s kmetico na njivi spet trčila skupaj.

»Po mojo polovico sem prišel,« je dejal.

»Kar vzemi jo,« se je namuznila ona, »jaz pa svojo.«

Zvečer je naložila na voz krompir, vrag pa na svojega nekaj krompirjevke in oba sta jo mahnila proti gozdu.

Tam je vrag zatulil, poskočil in se od jeze udrl v zemljo. Kmetica se je vrnila, zasadila v zemljo kramp in izkopala zaklad. Od tistega časa ga ni bilo več — pa bi bilo dobro, če bi danes še kam sedel na njivo...

Medved in čebele

(Basen)

Sredi gozda, v duplu orjaške bukve, so se bile utaborile čebele in tu na jesen mirno uživale iz vonjavih zakladnic satovja, nabasane z medom.

Nekoč pride mimo medved, zapazi v duplu čebele in satovje, pa se mu pocede sline po medu. In prebrisana kosmata glava prične takoj pogovor:

»Ehèj, dober dan, sosede, dober dan! Kako pa že kaj, à? No, no, slabo vreme imamo, dež bo, kajne, in tako dalje... Ampak kaj sem hotel reči, ali vas ni nič strah, ljube prijateljice, v tem temnem gozdu?«

Tako momljajoč kobájsa medved okrog drevesa in smešek mu prši izza gostih čeljustnih kocin.

»No, dà...« nadaljuje in nikakor ne more odvrniti pogleda od dišečega satovja, »dobro vam hočem, drage moje prijateljice, samo dobro, in zato mislim, da bi vam bil tako rekoč potreben dober varuh.«

Tenko se zasmeljó na to medvedovo dobrikanje čebele v duplu in nič hudega sluteče dobrodušno odgovoré:

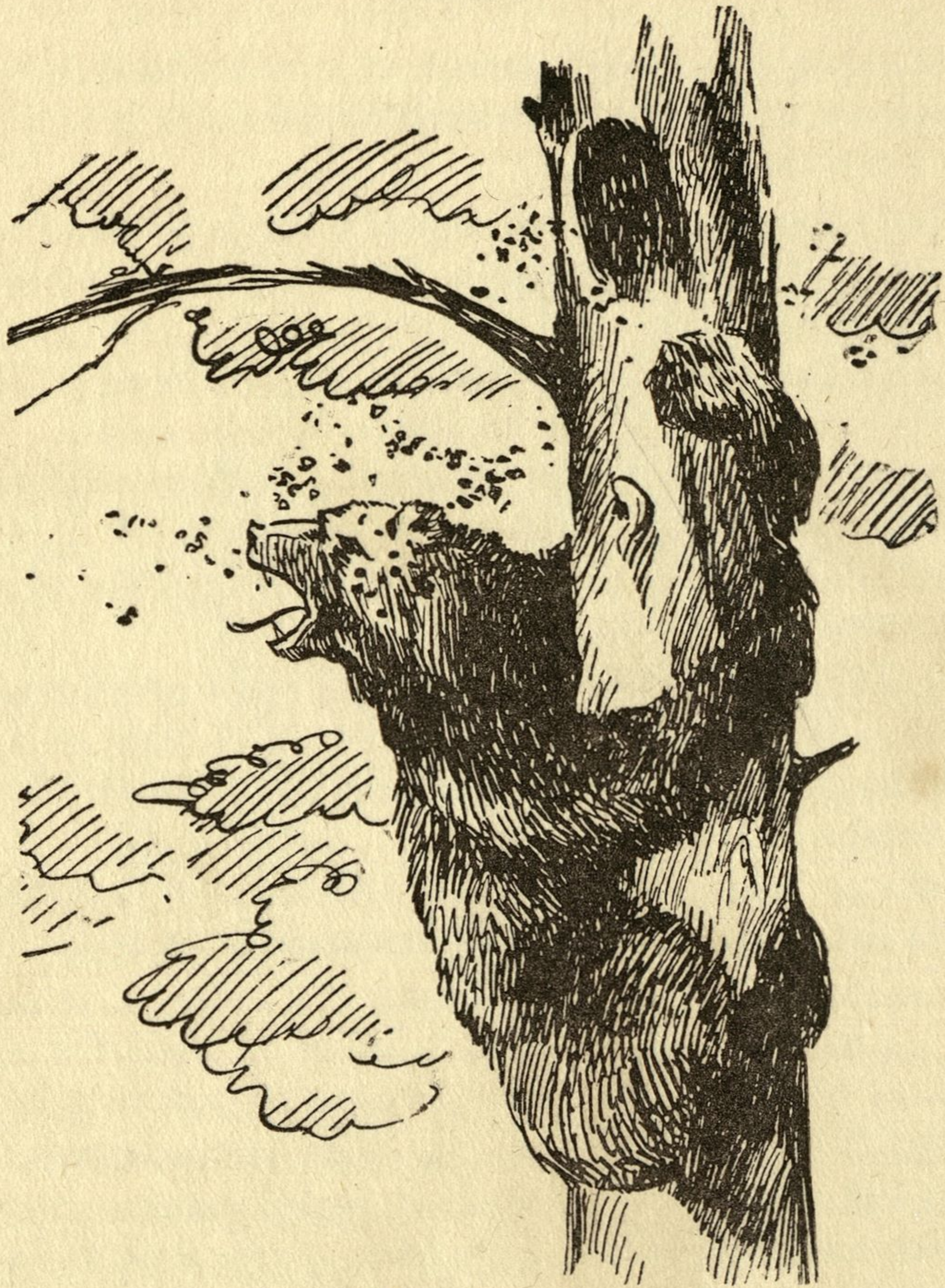
»O striček, saj nas ni nič strah... Ampak če si res tako dober, pa bodi naš varuh — ne branimo ti tega! Kar tu pred bukvi se učičkaj pa nas straži, da nas ne pohrusta bavbav!«

»Nobena mrcina se vas ne bo upala niti povohati, dokler bom jaz vaš varuh!« dvigne medved dostojanstveno svojo šapo in krepko zarentači: »Ham, ham, ham — ajte spat, male medoliznice, kajti večer je tu in jaz moram biti na straži!«

Pa se zlekne pred bukvi prav veličastno, z resnobnim licem varuha. Samo oči se mu svetlikajo v mraku skrivnostno-prihuljeno, kakor staremu razbojniku.

Ponoči se pa naenkrat tiho dvigne s svojega ležišča, objame bukev z nogami in prične plezati navzgor proti duplu. Misleč, da čebele spé in da se bo mogel nemoteno nasrkati sladkega medu, cmokota že vnaprej zadovoljno z jezikom. Priplesa do cilja in pomoli smrček v duplo — ali ojoj! — četvero, petero strupenih pikov na glavo ga opozori, da čebele ne spé.

»Hej, svojega varuha pa že ne boste pikale, tisto pa ne!«
zarentači naš kosmatinec srdito in udari s šapo po satovju.

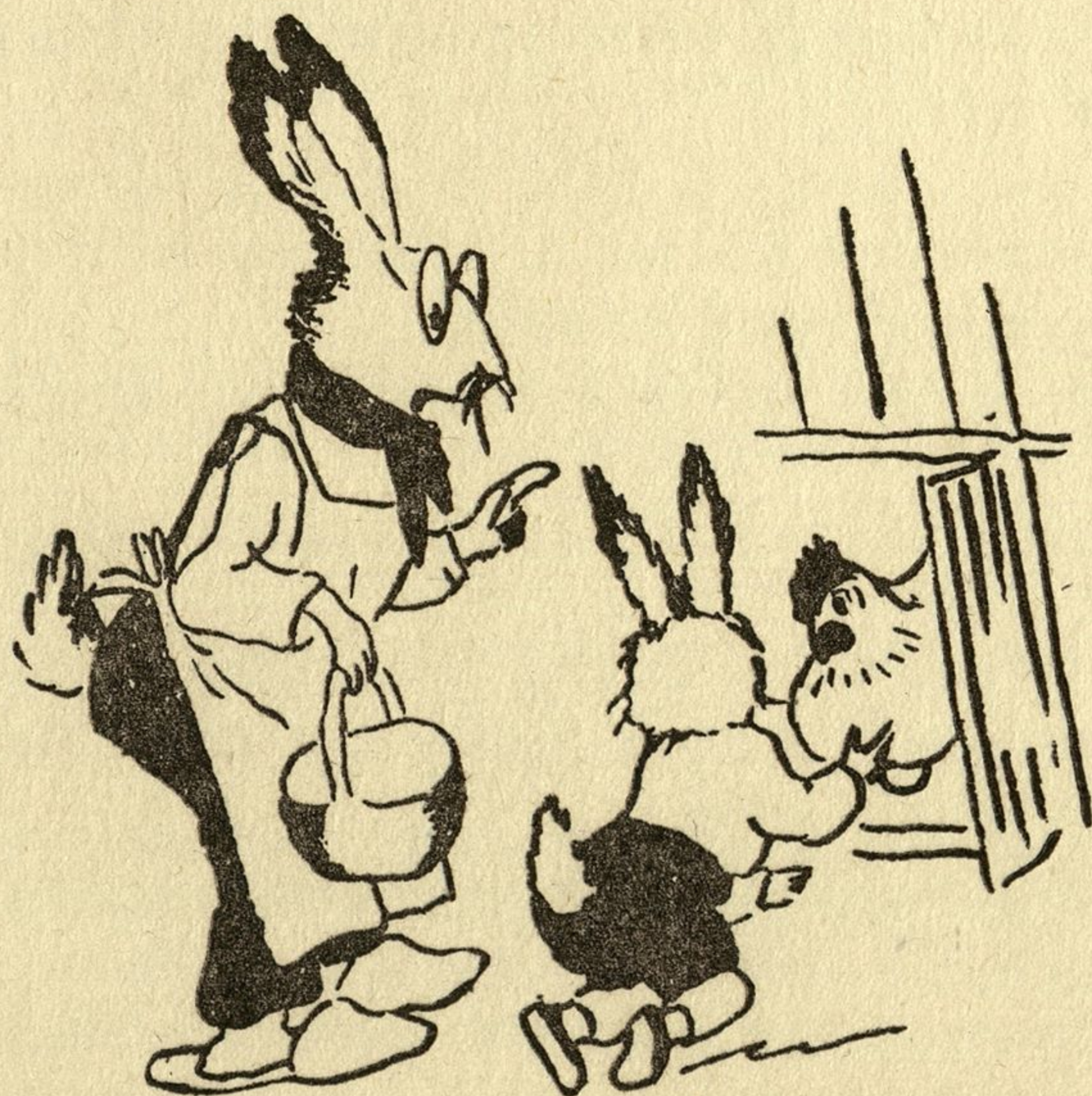

Takrat pa, kakor da bi se približal sodni dan. Vse čebele prihrumé iz dupla in opikajo medveda tako temeljito, da renče od bolečine zdrkne po deblu navzdol na tla.

»Striček medved, lahko noč in zbogom — bil si naš varuh prvikrat in poslednjikrat!« rekó čebele — ali medved jih ne čuje več, lomasteč naglo, s sklonjeno glavo in ves otekkel od pikov, se vrne nazaj domov.

Jurček in stric dolgouh

Stric Dolgouh že nekaj dni nekam zamišljeno ždi v svoji kolibi. Le kaj premišljuje? O zimi morda, ki je že mimo? O teti, ki je že mesec dni ni bilo v vas? Bog ve, ampak skrbi so vsekakor precej velike. Ob stricu poseda mali Jurček, tudi on je zamišljen. Gotovo je, da mislita oba na eno in isto stvar; oba na teto, na zimo, ali pa na kaj drugega. O mraku postajata okrog kolibe, gledata po vremenu in v vas. Sneg je že skopnel, prve trobentice lezejo iz zemlje in prvi metulj plava pod modrim nebom. Metulji in trobentice prinašajo pomlad, to ve stric prav dobro. In kadar v vasi zakokodakajo kokoši, postane še bolj zamišljen. Venomer gleda proti vasi. Tam postajajo okrog svojih domov ženske in otroci. Ti vrte raglje in kriče od jutra do večera.

»Velika noč je tu,« mrmra stric predse, »pirhov pa še nimava...«

Saj res, vse sta že pripravila, lončke in čopiče in barvo — samo jajčkov še nimata... Ali sta zato tako v skrbeh? Nemara prav zato, da. Dnevi beže kar prehiro in Velika noč je že vsa tu. Treba bo na obiske k tetam, stricem in znancem v gozd, toda

praznih rok vendar ne moreta z doma. Treba bo dobiti jajčkov, dobiti jih tako ali tako, kakorkoli že.

Večer je. Kokoši spe in ne kokodajskajo več. Tudi luči v vasi ne gore več. Za Martinjkovim skednjem pa vendarle nekdo šepeta.

»Tu je pri Martinjku,« pravi oprezno zajčji glas, »bova kar tukajle pričela.«

»Kako pa naj rečem?« vpraša drobnejši glas.

Odložila sta košarice in vse še enkrat dobro premislila. Okrog njiju je ležala nema noč. Na nebu je plavalala luna in nekje daleč je lajal pes. Stric je dvignil košarico, Jurček pa je počenil na kolena in previdno odprl lesena vratca, za katerimi je spala teta grahka.

»Dober večer, teta!« je rekel zelo ponižno.

»Kaj pa je?« je dejalo nekam nejevoljno nazaj iz teme.

»Dober večer!« se je oglasil previdno še stric za njim.

»Kdo pa je?«

»Midva sva, midva,« je dejal stric. »Nič hudega ni. Velika noč je tu, pa sva brez jajc ostala. Če ste tako dobri in bi se naju usmilili...« in je pristavil košarico.

»Ah ja,« je vzdihnila grahka, »še ponoči ni miru. Od kod pa sta?«

»Z Golega vrha,« je povedal Jurček in se previdno primaknil h gnezdu.

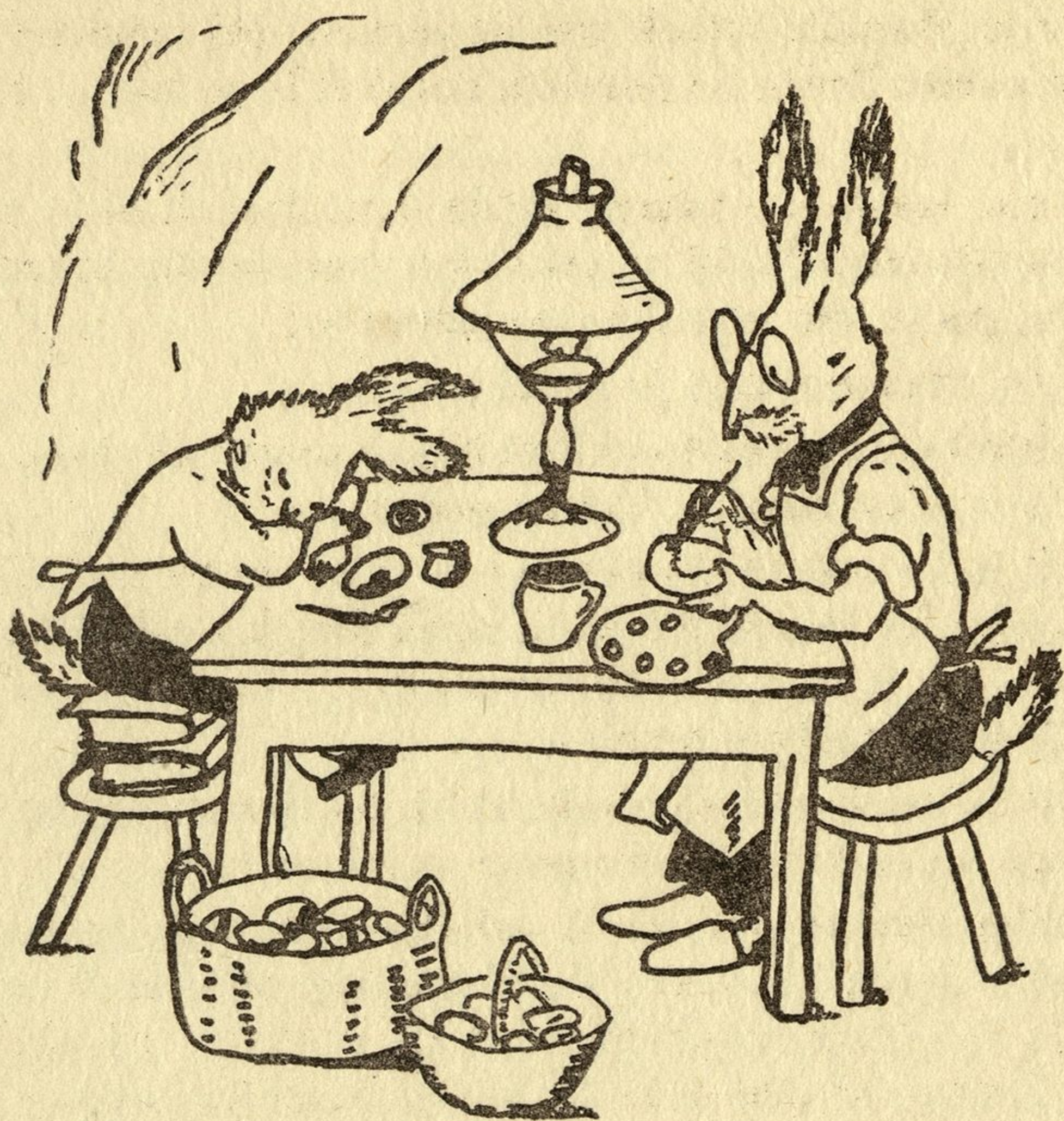
»Pa naj bo,« je dejala grahka, »samo hitro opravita.«

Kakor bi mignil, je segel Jurček pod njo in hitro izmikal jajčka izpod toplega perja.

»No, zdaj pa menda že bo,« je menila grahka, »pa še k Leskovšku stopita. Nekaj mora ostati še doma.«

Zahvalila sta se lepo dobri teti in potihoma odšla. Do polnoči sta tako obredla vso vas. Pri vsaki hiši sta kaj dobila, no — razen pri Nosanovih. Toda stric je sproti pisal na listič papirja: Pri Martinjku tri, pri Leskovšku dva, pri Nosanovih nič, pri Bedenku štiri...

Ko sta se vračala, je bil Jurček zelo vesel. Nocoj ne bo vso noč zatisnil očesa. Vso noč bo pri stricu v kolibi barval. Takih pirhov ne bodo imeli ne v Šmarci, ne v Nožicah in še marsikje ne. Stric je mojster, pa tudi Jurček ni kar tako.

Pred kočo sta prisluhnila; v zvoniku bije eno čez polnoči! Luna še zmerom sveti, in stric si zadovoljen viha brke.

Sredi Golega vrha žari skozi majhno odprtino nizke kolibe bleda luč. Ta kolibica je zgrajena iz lubja in mahu. V njej pripoveduje nekdo malemu zajčku čudovite povesti o lisici Zvito-repi, pa o podlasici, ki je včasih strašila tam. Zraven pridno omaka čopič zdaj v rdečo, zdaj v modro barvo. O, vse je tako lepo, tako prijetno. Jurček tako zadovoljen še ni bil nikoli. Rad bi povedal stricu, kako je vesel te Velike noči, toda je še pre-majhen, še premlad, da bi našel pravo besedo in roka se mu vsakokrat trese, ko potegne s čopičem po pirhu. Ure pa teko hitreje in hitreje. Še malo in pričelo se bo daniti. Jurček postaja zaspan. Oči se mu zapirajo in roka se bolj in bolj trese. Onemogel je. Tak se nasloni na mizo, zamiži in sanja in premišljuje čudovite stvari... Premišljuje o pomladi in o dnevu, ko bosta odšla s stricem in s tolikimi pirhi k tetam, stricem in znancem v vas. Ta Velika noč je prva v njegovem življenju — stric je preživel že tri. O, stric mora biti že star, slabo vidi, a veliko ve. In če se Jurčku tresejo roke in čopič, se trese zdajle stricu glas.

In hripav je. Ampak Jurček vseeno razume, saj venomer govori in prepeva isto: Prišla bo pomlad, dočakal bi jo rad — hojledri, hojledri...

Stric zna samo eno pesem, pa je lepa. Jurček bi jo poslušal kar do ranega jutra, ko bi ne prišel k njemu nekdo, ki mu zapira oči. Tedaj pa je vse utihnilo, vse ugasnilo...

Dani se. Nekje v vasi je zapel petelin.

Nad Jurčkom se nekdo skloni in mu pravi: »Vstani, Jurček, dani se! V vas pojdeva — Velika noč je tu...«

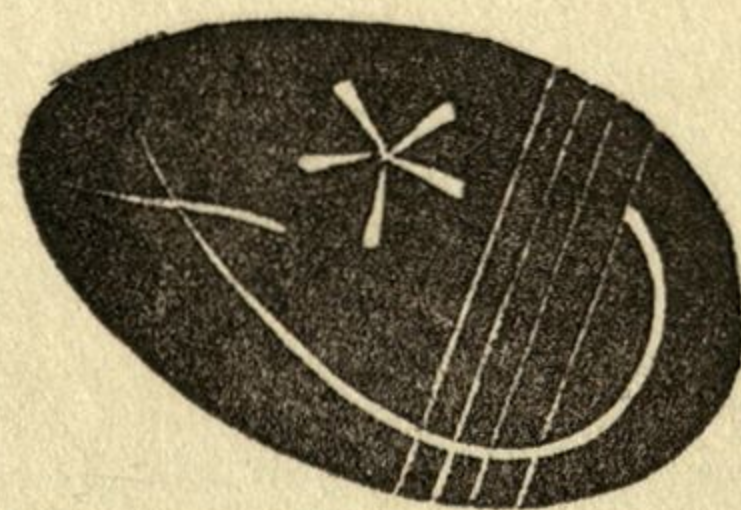
Jurček je še zaspan. Enakomerno vleče dreto, stric Dolgouh pa nadaljuje: »K Martinjku bova nesla dva, k Leskovšku enega, k Bedenku tri, k Nosanovim nobenega... Ostalo nama jih bo še pet. Te bova nesla k tetam.«

Jurček ne smrči več. Globoko zeha, mežika in ogleduje brke, ki vise nad njim. In stric mu pove vse še enkrat.

V kolibo gledajo prvi žarki vzhajajočega dne, prvi trenutki Velike noči. Jurček je vesel. To niso sanje, stric hodi po kolibi, pripravlja še zadnje stvari in mrmraje prepeva: »Aleluja, Aleluja...« Zraven si viha brke in obuva praznične copate. Kadar obuva stric te copate, Jurček ve, da kani k tetam v vas. Tete pa ima Jurček rad.

V jutranjem mraku gre tako po ozki stezi proti vasi dvoje dolgouhcev. Prvi je večji in ima očala in brke, drugi je manjši, ker je še mlad. Njemu se tresejo kolena, ker je vesel in ker je to prva Velika noč v njegovem življenju. Oba pa neseta dve košari pirhov, rdečih, modrih in zelenih. Neseta jih: k Martinjku dva, k Leskovšku enega, k Bedenku tri, k Nosanovim nobenega... O, stric ima vse zapisano, vse ve in nič ne pozabi; zato je pa tudi stric.

Tako se je tudi zgodilo in vse je šlo po sreči. Iz vasi sta se odpravila v gozd, obiskala sta tete, voščila praznike in se srečno vrnila.

Pretkani polž

V gozdu je srečal volk medveda, medved pa polža in vsi trije so obstali, da se posvetujejo kako in kaj.

»Hudo je, hudo,« so tarnali vsi trije, »zima pride, kaj šele bo!«

Volk je bil lačen kakor še nikoli in pravi polžu:

»Lačen sem. Če bi ti ne bil tako majhen, bi te pri priči pohrustal, tako pa, kaj bi s teboj... Povej mi pa hitro, kje naj dobim kaj jesti, sicer se boš vseeno kar hitro znašel v mojem želodcu.«

Potem se postavi predenj še medved in mu tole pravi:

»Ti hodiš počasi, vse si natančneje ogledaš, pa mi povej, si li videl človeka, ki je peljal čebele na pašo? Le hitro, sicer...« in mu je pokazal svoje ostre zobe.

Polž prestrašen hitro pomisli tako in drugače in v stiski ponudi obema pomoč.

»Vem za človeka,« pravi, »ki je peljal čebele, in vem za pastirja, ki redi ovce. O, če želita samo to, kar hitro za menoj, vsega bo dosti, mesa in medu.«

Počasi je lezel pred njima in jima kazal pot.

»Le hitro, lenoba!« ga naganja požrešni volk in ga oblizne po zadku, da je ves vztrepetal. »Lačen sem, mudi se.«

»Hitro, pokveka!« hlasta še medved za njim, »kako dolgo pa boš hodil do tje?«

Oba mu kažeta zobe, a polž mirno odgovori:

»Samo tri dni in tri noči, če bomo takole hitro hodili,« in si popravlja hišico, ki mu je zlezla na stran. Potem si je obrisal pot in še dodal: »Če hočeta — pa zlezem komu na hrbet. Kaj?«

In je zlezel na medveda.

»Tako!«

Odslej je šlo hitreje. Dirjal je volk, da nikoli tega, in medved je pobiral podplate, da je bilo kaj.

»Ali smo že blizu,« je vprašal slednjič polža.

»Blizu, striček, blizu,« je dejal polž. »Sedaj pa na levo!«

Medved je potegnil sapo in krenil na levo, volk je pa v diru oprezno gledal v vas. Kako je šlo! Pretkani polž pa je počasi lezel z medveda in rekel:

»Stric, le počasi, da hiše ne zgubim!«

Medved obstane in pravi: »Pa si jo popravi, lenoba!«

»Tako,« odgovori polž, »zdaj pa že bo,« in se oprezno spusti med listje na tla...

Medved zdirja za volkom, a polž jima kaže iznad listja roge.

Po cesti sta prišla dva lovca. Zagrmelo je enkrat, dvakrat... Zatulil je volk in se zgrudil in medved zaječal za njim. Polž pa se je vrnil proti domu. Hodil je tri dni in tri noči, pravijo — da se počasi daleč pride...

